

2. listopadu 1918, čís. 3 sb. z. a n., a Šu 17 zákona ze dne 22. října 1875, čís. 36 ex 1875 nemá tato stížnost účinku odkládacího. Neprávem dovolává se napadené usnesení Šu 3 vládního nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n., že exekuce a prozatimní opatření pro peněžité závazky ve starých korunách v poměru k republice Rakouské jsou nepřípustny. Z Šu 1 tohoto nařízení, který je v Šu 3 výslovně citován, plyne, že toto nařízení se vztahuje jenom na závazky, o nichž rozhodovati náleží soudům, a že tedy rozhodnutí úřadů správních jím nejsou dotčena. Mimo to bylo rozhodnutí ministerstva sociální péče, kterým povinná strana byla uznána povinnou, platiti v korunách československých, vydáno již za platnosti citovaného vládního nařízení a byla nad to jeho vykonatelnost příslušným správním úřadem potvrzena, takže by bylo nepřípustným a dle Šu 42 j. n. zmatečným zasahováním do oboru působnosti úřadů správních, kdyby soudy správnost rozhodnutí a jeho vykonatelnost přezkoumávaly.

Čís. 2498.

V tom, že požadován byl více méně určitý peníz, nelze spatřovati neurčitosti žalobního žádání, nakořik jde o tento peníz a částku nižší, ovšem ale, nakořik by šlo o částku vyšší.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1923, Rv I 1017/22.)

Žaloba, pokud se domáhala zaplacení více méně 60.000 Kč sprostředkovatelské provise, byla o b ě m a n i ž š í m i s o u d y zamítnuta, o d v o l a c í m s o u d e m z těchto důvodů: Dle Šu 226 c. ř. s. má žaloba obsahovati žádání určité, tudíž takové, by z něho i co do číslic bylo zřetelně vidno, co žalobce od žalovaného žádá. Jen tehdy, když se žalobou o přisežné udání jmění spojena jest žaloba o vydání toho, co žalovaný dluhuje z právního poměru, jenž jí jest základem, může určité vytknutí toho, co podle žádosti žalobce vydáno býti má, vyhrazeno býti, až by učiněn byl přisežný údaj o jmění (čl. XLII. uvoz. zák. k c. ř. s.). Takové žaloby však žalobce nepodal. Ač byl při ústním jednání upozorněn na neurčitost svého žádání, žádání nepozměnil, a nemůže si v řízení odvolacím stěžovati, že žaloba byla zamítnuta pro neurčitost prosby žalobní.

N e j v y š š í s o u d zrušil v uvedeném směru rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolání žalující strany jest důvodným. Nesprávné právní posouzení věci vidí v tom, že žaloba na zaplacení provise více méně 60.000 Kč byla zamítnuta, pokud se týče zamítající tento výrok prvního soudu odvolacím soudem byl potvrzen pro neurčitost žalobní prosby. Sluší žalující straně přisvědčiti, že právní názor nižších soudů v tomto směru jest mylným. Dle Šu 226 c. ř. s. má ovšem žaloba obsahovati určitou žádost; stačí však, aby z ní bylo patrné, co žalobce číselně neb alespoň

kvalitativně nebo kvantitativně žádá. Žalobní žádost jest tedy neurčitou toliko potud, pokud žalobce žádá po případě také více než 60.000 Kč a v tomto směru, t. j. nad tento peníz by ovšem nebylo lze žalobní prosbě vyhověti, pokud by žalobce určitou částku, o kterou žádá více, neudal a žalobu o tuto určitou částku nerozšířil (§ 235 c. ř. s.). Žádá-li však žalobce i více než 60.000 Kč, žádá samozřejmě také 60.000 Kč. Ohledně této částky jest tedy žalobní žádost určitá a nestala se neurčitou ve smyslu Šu 226 c. ř. s. snad tím, že žalobce připojením slůvka »méně« dal na jevo, že se po případě spokojí také s menší částkou, nezdaří-li se mu důkaz, že mu provise v částce plných 60.000 Kč přísluší.

Čís. 2499.

Doložku rebus sic stantibus nelze vykládati jen ve prospěch jedné smluvní strany.

Námítku dle Šu 934 obč. zák. lze činiti teprve po úplném splnění smlouvy.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1923, Rv I 1202/22.)

Žalobce byl vlastníkem pozemků v obci P., jež měly býti dle parcelčního plánu z roku 1893 zastavěny. V roce 1911 byly pořízeny nové polohopisné plány, jež byly žalobci značně nepříznivé, za to však skytaly výhody Š-ovi, jenž se přimlouval u žalobce, by proti plánům ničeho nenamítal, že mu postoupí svůj pozemek za přiměřené odškodné. V dalším pak dohodl se žalobce s manželou Š-ovými, že mu postoupí část svého pozemku po 120 K za čtverečný sáh. Když plány byly schváleny a manželé Š-ovi zdráhali se uzavřítí kupní smlouvu, domáhal se žalobce na nich dodržení smlouvy žalobou, již o b a n i ž š í s o u d y vyhověly, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto důvodů: Podle Šu 936 obč. zák. přestává býti předběžná smlouva závaznou, nastala-li taková změna okolností, že je tím zmařen účel, výslovně stanovený anebo z okolností zjevný. Jak z celého děje skutkového prvním soudem zjištěného zřejmo, směřoval úmysl obou smluvních stran k tomu, by žalobce postoupením sporného dílce pozemku byl odškodněn za nevýhody, které utrpěl tím, že původní polohopisné plány byly nahrazeny plány novými, a aby druhá smluvní strana si zachovala výhody, jež jí z nových plánů kynuly. Této smluvní straně záleželo na tom, aby nové polohopisné plány došly schválení a proto přiměla uzavřením předběžné smlouvy žalobce k tomu, aby proti novým polohopisným plánům nečinil námitek a tím schválení jejich nemařil aneb aspoň nestěžoval. Žalobce v tomto směru druhé straně vyhověl a nové plány polohopisné byly — ovšem s některými změnami — schváleny. Změny tyto dotkly se druhé strany smluvní pouze potud, že místo původních 2 bloků, které připouštěly výhodnější využití stavební, utvořen byl jeden blok velký, který intensivnějšího využití nepřipouští, a že zbytek změněných bloků byl jako cip připojen ke komplexu pozemku žalobcových. Vážných změn však plány z roku 1911 nedoznaly a hlavního úspěchu, který manželé Š-ovi při uzavírání předběžné smlouvy měli na zřeteli, totiž že sad v původních plánech polohopisných projektovaný byl změněn ve stavební parcely, bylo schvá-